

-Saanaa!Saana!Kello on jo varttia vaille yhdeksän, koulu alkaa! Äiti huutelee alakerrasta ja vilkaisen vielä nopeasti itseäni peilistä ja ryntään alas. Vedän kengät jalkaan ja tunnen taskussa puhelimen värinän. Se on Make. -Moi, lähin just kävelee koulul. Vastaa. -Joo aattelin vaa et mennäks samaa matkaa? -Okei pysähyn siihen teijän kohalle, mut oo nopee. -Juu. Make vastaa ja suljen kännykän. Noin 5 minuutin kuluttua odottelen hermostuneena Maken rivitalon edustalla ja vilkuilen kelloa, vielä 5min koulun alkuun. Vihdoin näen Maken työntyvän ovesta ulos reppu olallaan ja hymyilevän leveästi. -Noni nopee, mikä kesti? Mäkätän. Make on luokkalaiseni ja menemme usein samaa matkaa kouluun, koska meillä on sama koulumatka. On toiseksi viimeinen koulupäivä ennen kesälomaa ja sitten lukion eka on suoritettu. -Sori mutsi jankutti jotn. Kävelimme nopeasti koulua kohti jutellen mukavia ja sisälle tullessa hain katseellano tungoksesta poika- ystävääni Peteä, hän on kolmannella ja valmistuu huomenna. Ihme kyllä, hän ei pärjää kovin hyvin täällä masennuksensa vuoksi mutta opettajat antavat säälipisteitä. Peteä en näe mutta sen sijaan bongaan hänen parhaan ja ainoan kaverinsa Jukan. Hyvästelen Maken ja kävelen Jukan luo, emme tunne kovin hyvin mutta juttelemme silloin tällöin ja päätän kysyä häneltä Petestä. -Ai moi Saana, mitäs sä? Vaalea poika kysyy ja haroo sotkuista tukkaansa. -Onko Pete tänää koulus? En nää sitä missää. -Ei oo, paska aamu taas. Ja yö. Voithan kyl käyä iltapäiväl moikkaa sitä jos huvittaa. Jukka vastaa. -Taidanpa käydä, kiitti tiedosta. Sanon ja hymyilen kävelen tunnille. Päivä kuluu hitaasti vaikka koulua on vain muutama tunti. Katsomme jonkun leffan syömme ja sitten kotiin. Koulun loputtua lähden heti keskustaan päin kohti Peten asuntoa ja perille päästyäni pimputan ovikelloa. Hetken kuluttua ovi aukeaa ja näen tutut väsyneet kasvot. Huomaan heti että hänellä on ranteeseen käärittynä side, mutta päätän olla sanomatta siitä mitään, koska tiedän sen ahdistavan häntä. Hän päästää minut sisään ja menemme keittiöön jossa hän laittaa kahvin kiehumaan. -No miten menee? Et ollu koulus tänää. Kysyn hiljaa Peteltä. -Samalla lailla ku aina. Väsytti vaa, en saanu yöllä nukuttua. Mites koulus? Juttelemme hetken arkijuttuja ja juomme kahvia kun pöydällä oleva puhelimeni alkaa väristä ja siihen ilmestyy viesti Makelta. Pete huomaa sen myös ja hänen ilmeensä synkkenee. -Hän viestittelee sulle. Soittelee sulle. Pete sanoo hiljaa mutta vihaisen kuuloisesti. -Mitä? Make on vaan mun luokkalainen ja kaveri. Ei muuta. Vastaa. -Onko hän eka kaveri kenen kanssa sä oot ollu? Onks hän eka kenen puoleen sä käännyt ku mä en voinu antaa sulle mitä halusit? -Mä haluan sut! -Se on helpompaa hänen kanssa. -Tää on tyhmää. -Hän ei saa sua voimaan pahoin ku sä katsot häntä! Eiks sua hävetä? Koska hän ei hajonnut palasiksi! Hänellä ei ollut henkistä romahdusta! Hän pystyy selviytymään näkemiensä asioiden kanssa! Minkä läpi me on menty...Mä oon se joka tyri! Mä oon se joka istuu siinä ja miettii miksen nähnyt sen tulevan.. Miks en estänyt sitä tapahtumasta... -Pete älä! Ei ole sun vika että sä sait hermoromahduksen! Sä et voinu sille mitään! Sä oot sun oman mielen uhri. -Peli ohi. Mä häviän. -Älä sano noin! Nousen ylös ja kierrän pöydän toiselle puolelle halatakseni Peteä. Hän haluaa takaisin ja tunnen hänen kyöneleensä olkapäälläni. -Mä rakastan sua. Vaikka sä oot masentunu. Mä rakastan sua nyt ja aina. En ketään muuta. -Mäkin rakastan sua Saana.. Halaamme pitkään ja toivon että joku päivä tämä kaikki on ohi ja voimme olla onnellisia. En vain tiennyt että vain parin vuoden kuluttua tämä kaikki oikeasti on ohi. Ei nää Jukan soittoja keskellä yötä Peten vahingoitettua itseään. Ei enää tuntja lattialla istuen ja itkien, peläten mitä tapahtuu. Ei enää mitään.